

РЕШЕНИЕ

№ 196

София, 27 март 2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и седми септември две хиляди двадесет и трета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИНА ТОПУЗОВА
ЧЛЕНОВЕ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
КРАСИМИР ШЕКЕРДЖИЕВ

при секретар: Мариана Петрова
и в присъствието на прокурора Красимира Филипова
изслуша докладваното от съдия Ружена Керанова
н. дело № 564/2023 година

Касационното производство е образувано по протест на прокурор при Апелативна специализирана прокуратура (закрита) и по жалби на подсъдимите К.К. Б., В. Г. Г., И. М. Б. и М. М. М. срещу въззивна присъда № 260 000 от 29.04.2022г., постановена по ВНОХД № 562/2019 г. от Апелативния специализиран наказателен съд (АСНС-закрит).

В касационния протест се съдържа позоваване на отменителните основания по чл. 348, ал.1, т. 1 и т. 2 от НПК, насочени както към частта, с която първоинстанционната присъда е потвърдена, така и към оправдателната и изменителна част на атакувания въззивен съдебен акт. В обхвата на второто от касационните основания се изтъкват доводи, че въззивната присъда е постановена при допуснати нарушения на чл. 12, чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК, защото не са кредитирани доказателствата в подкрепа на обвинението, което довело до нарушаване правата на прокуратурата като страна в процеса. Твърди се, че в резултат на допуснатите процесуални нарушения съдът е достигнал и до неверни правни изводи – касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК. В постъпилите две допълнения към протеста се изразява несъгласие с потвърденото от въззивния съд оправдаване на подсъдимите по повдигнатото им обвинение по чл. 321 от НК, защото са пренебрегнати показанията на изброените свидетели, чието съдържание частично е възпроизведено. По идентичен начин прокурорът е оспорил цялостното оправдаване на подсъдимите по отношение на част от престъпленията, за които са били предадени на съд, както и предприетата преквалификация на други от деянията, предлагайки аргументи за неправилна оценка на показанията на И., Ив.И., Д., К., Ч. Н., Св. Н., Л., Р., М., Т.. Изтъкват се доводи срещу направеното от апелативния съд тълкуване на нормата на чл. 203, ал. 3 от НПК.

Отправеното искане е за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

В касационната жалба, подадена от името на подсъдимия Б., и допълненията, изготвени от неговите защитници, насочени срещу осъждането му

по чл. 144, ал.3, чл. 213а от НК и чл. 215 от НК, са релевирани всички основания по чл. 348, ал.1 от НПК. По отношение на потвърденото осъждане на подсъдимия за престъплението по чл. 215 от НК се съдържат твърдения, че в атакувания съдебен акт не се съдържа отговор на отправените възражения на защитата, като с позоваване на част от аргументацията на съда се претендира субективна несъставомерност на деянието. Във връзка с това осъждане се изтъква, че в случая прокурорът не е изменил обвинението по реда на чл. 287 от НПК, поради което и подсъдимият не се е защитавал по фактите, квалифицирани по престъпния състав на чл. 215 от НК. Ангажираната отговорност на подсъдимия Б. по чл. 213а от НК е сметена за неправилна поради допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Аргументира се теза, че не са събрани доказателства за осъществено от Б. престъпление по чл. 144, ал.3 от НК по отношение на свидетеля Д.. Явната несправедливост на наложените на Б. наказания се поддържа с доводи, че продължителността на наказателната процедура е следвало да се отчете като обстоятелство, предопределящо приложението на чл. 55 от НК. По изложените съображения се иска отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия, алтернативно за връщане на делото за ново разглеждане.

С подадената касационна жалба за подсъдимия И. Б., както и в представеното от защитата допълнение, се оспорва осъждането му по чл. 215 от НК, като се претендира наличие на всички касационни поводи по чл. 348, ал.1 от НПК. Присъствието на основанията по чл. 348, ал.1, т. 1 от НПК- нарушение на материалния закон се обосновава с доводи, че фактическите констатации на съда не почиват на доказателствените материали. Поддържа се възражение за съществено процесуално нарушение, изразило се в това, че подсъдимият Б. е осъден за престъпление, за което никога не му е повдигано обвинение. Явната несправедливост на наложеното наказание се подкрепя с доводи за неотчитане на многобройните смекчаващи обстоятелства.

Отправени са алтернативни искания : за оправдаване на Б., за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане или да се определи наказание по чл. 55 от НК.

Касационните жалби, подадени от защитниците на подсъдимия В. Г., както и представените допълнения, се позовават на основанията по чл. 348, ал.1 от НПК. Поддържат се доводи за неправилна интерпретация на показанията на свидетелката К., придружено с цитати от същите и от съдебния акт. Оспорва се доказаността на обвинението и се застъпват аргументи, че в нарушение на чл. 287 от НПК съдът е осъдил подсъдимия за съвсем друго по вид престъпление. Доводите за явна несправедливост на наложеното наказание се свеждат до подценяване значението на продължителността на наказателната процедура, семейната и трудова ангажираност на подсъдимия.

В заключение се отправят искания в условията на алтернативност – за оправдаване на Г., за връщане на делото за ново разглеждане или намаляване на наложеното наказание.

Касационната жалба и допълненията, подадени от защитниците на подсъдимия М. М. срещу осъждането му по чл. 144, ал.3 от НК, се позовава на поводите по чл. 348, ал.1, т. 1 и т. 2 от НПК. Твърди се, че възприетата фактология в съдебния акт не отговаряла на обективната истина. Изразява се становище, че показанията на пострадалата В.П. са кредитирани безрезервно без да се отчетат съществуващите в тях противоречия и за игнориране на част от гласните доказателствени източници, съдържащи важни обстоятелства. Претендира се и това, че данни за негативните преживявания на П. се съдържали само в нейните

показания. Съдът е упрекнат, че не е коментирал обясненията на М., както и показанията на свидетеля П., който заявил, че не се е „изплашил“. Поддържа се още, че изречените от подсъдимия реплики не са натоварени с такъв интензитет, че да са годни да възбудят основателен страх.

Отправените искания са за връщане на делото за ново разглеждане или за оправдаване на подсъдимия М..

В съдебното заседание прокурорът от Върховната касационна прокуратура поддържа протеста и допълненията, отчитайки известни недостатъци при изготвянето им, като пледира за отмяна на постановения съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция.

Подсъдимият К. Б. не участва в касационното производство, а резултатът от общодържавното му издирване е негативен. Жалбата се поддържа от неговите защитници – адв. М. Т. и адв.Ив. П., които излагат и аргументи за неоснователност на подадения протест.

Подсъдимият В. Г. и неговите защитници адв. Ив. Н., адв. Ан. Д. и адв. К. Н., подсъдимият И. Б. и неговият защитник адв. П. С., подсъдимият М. М. и защитника му адв. Р. И., редовно призовани, се явяват. Поддържат подадените жалби, представените допълнения и отправените с тях искания. Оспорват подадения касационен протест.

Подсъдимите Д. З., И. С., И. М. и П. Х., както и техните защитници оспорват основателността подадения протест и пледират за оставяне в сила на атакувания съдебен акт. Изтъкват се конкретни аргументи в подкрепа на оправдателните части на съдебните актове, а възраженията, поддържани с протеста, се считат за опровергани от извършената процесуална дейност на инстанциите по фактите.

Частният обвинител И. И., редовно призован, не се явява.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното:

Специализираният наказателен съд с присъдата от 25.07.2019 г. по НОХД № 523/2018 г. е постановил следното :

- признал подсъдимите К. Б., И. Б., Д. З., В. Г., И. М., И. С., М. М. за невинни по повдигнатото им обвинение за участие в организирана престъпна група в периода месец януари 2015 г.- 24.04.2017 г., поради което на основание чл. 304 от НПК ги оправдал по повдигнатото обвинение по чл. 321,ал.3, т. 2 във вр. с ал. 2 от НК;

Подсъдимият К. К. Б. е признат:

- за виновен в това, че на неустановена дата през 2011 г. на бензиностанция „Шел“, гр. София се закарнал на И.Д. с убийство, с което закарване е възбудил основателен страх у Д. за осъществяването му, поради което и на основание чл. 144, ал. 3 от НК го осъдил на една година лишаване от свобода;

- за виновен за това, че на неустановена дата през месец юли-август 2013 г., в гр. Плевен, кафе „Авеню“ с цел да принуди С.И. да се разпорежи със сумата от 100 000 лева го заплашил с насилие и с увреждане на имущество, поради което и на основание чл. 213а, ал. 1 и чл. 54 от НК го осъдил на три години и четири месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 2000 лева, като го оправдал деянието да е извършено от лице по чл. 142, ал.2, т. 8 от НК и за свързаната правната квалификация по чл. 213а, ал.2, т. 5 от НК;

- за виновен в това, че през нощта на 21 срещу 22. 04.2017 г., в гр. Плевен в съучастие като съизвършител с И. Б., с цел да набави за себе си и за Б. имотна облага укрил чужди движими вещи (надуваемо детско съоръжение, ведно с

прилежащите му части, касов апарат, удължител) на обща стойност от 1 933 лева, собственост на Т. М., за които е предполагал, че са придобити от друго престъпление, поради което и на основание чл. 215, ал. 1 и чл. 54 от НК го осъдил на четири години лишаване от свобода, като на основание чл. 304 от НПК го оправдал по първоначално повдигнатото обвинение по чл. 195, ал. 1, т. 4 и т. 9 във вр. с чл. 194, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК;

- за невинен в това на неустановена дата през 2011 г. на стадион в гр. Плевен да се е заканил на К. К. с убийство, с което заканване възбудил у К. основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото обвинение по чл. 144, ал.3 от НК;

- за невинен в това на 22.04.2017 г. на стадион в гр. Плевен да се е заканил на И. Д. с убийство, с което заканване възбудил у Д. основателен страх за осъществяването му и деянието да извършено от лице по чл. 142, ал.2, т.8 от НК, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото обвинение по чл. 144, ал. 3 от НК;

- на основание чл. 23, ал. 1 и ал. 3 от НК на подсъдимия Б. е определено едно общо, най-тежко наказание – четири години лишаване от свобода и е присъединено наказанието глоба. На основание чл. 59, ал.1 от НК от определеното общо наказание е приспаднало, времето през което спрямо Б. е прилагана мярка за неотклонение „задържане под стража“.

Подсъдимият И. М. Б. е признат:

- за виновен в това, че в периода от 01.06.2016 г. -16.06.2016 г., е принудил С. И. да пропусне нещо противно на волята му (да не участва в провеждането на търг), като употребил за това заплашване, поради което и на основание чл. 143, ал.1 и чл. 54 от НК го осъдил на две години и пет месеца лишаване от свобода, като го признал за невинен деянието да е извършено от лице по чл. 142, ал.2, т. 8 от НК;

- за виновен в това, че през нощта на 21/22. 04.2017 г., в съучастие като съизвършител с К. Б., с цел да набави за себе си и за Б. имотна облага укрил чужди движими вещи (надуваемо детско съоръжение, ведно с прилежащите му части, касов апарат, удължител) на обща стойност от 1 933 лева, собственост на Т. М., за които е предполагал, че са придобити от друго престъпление, поради което и на основание чл. 215, ал. 1 и чл. 54 от НК го осъдил на три години лишаване от свобода, като на основание чл. 304 го оправдал по първоначално повдигнатото обвинение по чл. 195, ал. 1, т. 4 и т. 9 във вр. с чл. 194, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК;

- на основание чл. 23, ал.1 от НК на подсъдимият е определено едно, най-тежко наказание – три години лишаване от свобода, изпълнението на което е отложил на основание чл. 66, ал.1 от НК с изпитателен срок от четири години. На основание чл. 59, ал.1 от НК е приспаднало времето, през което подсъдимият е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“ и „домашен арест“.

Подсъдимият Д. Н. З. е признат:

-за виновен в това, че на неустановена дата през месец декември 2010 г., в гр. София, бул. „Арсеналски“, медицински кабинет, находящ се срещу „Сити център“ София, с цел да принуди С. Ч. Н. да се разпореде със сумата от 7 000 евро, го заплашил с увреждане на имущество, като деянието е извършено от длъжностно лице и въоръжено лице, поради което и на основание чл. 213а, ал. 3, т. 5 във вр. с ал. 2, т. 6 във вр. с ал. 1 и чл. 55 от НК го осъдил на три години лишаване от свобода и глоба в размер на 5 000 лева. На основание чл. 66, ал.1 от НК отложил изпълнението на наказанието лишаване от свобода за срок от три години.

Приспаднал на основание чл. 59, ал. 1 от НК времето, през което подсъдимият З. е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“ .

Подсъдимият В. Г. Г. е признат:

- за виновен в това, че на 22.08.2016 г. с цел да принуди Т. К. – частен съдебен изпълнител да се разпорежи с имущество на „Плевенски хляб“ ООД, като бъдат продадени недвижимите активи на цена под себестойността им и на посочена от Г., я заплашил с насилие, като деянието е извършено спрямо длъжностно лице във връзка със службата му, поради което и на основание чл. 213а, ал. 3, т. 6 във вр. с ал. 1 и чл. 54 от НК го осъдил на шест години лишаване от свобода, глоба в размер на 7 000 лева и конфискация на част от имуществото, а именно на 3 300 лева, като го оправдал за това деянието да е извършено от лице по чл. 142, ал.2, т. 8 от НК и по правната квалификация по чл. 213а, ал.2, т. 5 от НК. Приложена е разпоредбата на чл. 59, ал.1 от НК.

Подсъдимият И.К. С. е признат за невинен в това, че на 19.09.2016 г., в близост до с. Малиново, да се е заканил на И. Ф. И. с убийство, с което заканване възбудил основателен страх у И. и деянието да е извършено от лице по чл. 142, ал. 2, т. 8 от НК, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото му обвинение по чл. 144, ал. 3 от НК.

Подсъдимият М. М. М. е признат за виновен в това, че на 19.05.2017 г. в гр. Плевен се заканил на В. Д. П. с убийство на нейния съпруг Б. П., като това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл. 144, ал.3 във вр. с ал.1 и чл. 54 от НК го осъдил на две години и пет месеца лишаване от свобода, като го признал за невинен деянието да е извършено от лице по чл. 142, ал.2, т. 8 от НК и го оправдал по това обвинение. На основание чл. 66, ал.1 от НК изпълнението на така определеното наказание е отложено с изпитателен срок от три години. Прилагана е и разпоредбата на чл. 59, ал.1 от НК.

Подсъдимият П. Х. Х. е признат за невинен в това, че през нощта на 21 срещу 22.04.2017 г. в гр. Плевен, в съучастие като съизвършител с подсъдимите Б. и Б. да е отнел чужди движими вещи (надуваемо детско съоръжение, ведно с прилежащите му части, касов апарат, удължител) на обща стойност от 1 933 лева от владението на Т. М., без негово съгласие с намерението противозаконно да ги присвои, като за извършване на кражбата е използвано МПС и от лице по чл. 142, ал.2, т. 8 от НК, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото му обвинение по чл. 195, ал.1, т. 4 и т. 9 във вр. с чл. 194, ал.1 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

По въззивен протест и по жалби, подадени от осъдените подсъдими Б., Б., З., Г. и М., е било образувано ВНОХД № 562/2019 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд (закрит).

С оспорената сега въззивна присъда на основание чл. 336, ал.1, т. 3 от НПК първоинстанционният съдебен акт е бил частично отменен, както следва :

- в частта, с която подсъдимият И. Б. е бил признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 143, ал. 1 от НК и в частта относно приложението на чл. 23, ал.1 от НК;

- в частта, с която подсъдимият Д. Н. З. е признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 213а, ал.3, т. 5 във вр. с ал.2, т. 6 от НК и по отношение на разноските;

- вместо това апелативният съд е постановил нова присъда, както следва :

- признал подсъдимия И. Б. за невинен в това в периода от 01.06.2016 г. до 16.06.2016 г. да е принудил С. И. да пропусне нещо противно на волята му (да не

участва в провеждането на търг), като употребил за това заплашване, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото обвинение по чл. 143, ал.1 от НК;

- признал подсъдимия Д.З. за невинен в това на неустановена дата през месец декември 2010 г. в гр. София, бул. „Арсеналски“, медицински кабинет, находящ се срещу „Сити център“ София, с цел да принуди С. Ч. Н. да се разпорежи със сумата от 7 000 евро, го заплашил с увреждане на имущество, като деянието да е извършено от длъжностно лице и от въоръжено лице, като на основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото обвинение по чл. 213а, ал. 3, т. 5 във вр. с ал. 2, т. 6 във вр. с ал. 1 от НК.

Апелативният съд на основание чл. 337, ал.1, т. 1 и т. 2 от НПК изменил първоинстанционната присъда, както следва:

- в частта относно извършеното от К. Б. престъпление по чл. 144, ал. 3 от НК (спрямо И.Д.), като намалил наложеното му наказание на пет месеца лишаване от свобода; в частта за деянието по чл. 213а от НК, което да се счита за извършено в периода 01 – 07 юли 2013 г.; в частта за извършеното от подсъдимия Б. престъпление по чл. 215 от НК да е и с цел да набави за Б. имотна облага, като го оправдал за тази цел;

-в частта за извършеното от подсъдимия И. Б. престъпление по чл. 215, ал.1 от НК, като го оправдал за това да е осъществил деянието с цел да набави и за себе си имотна облага;

-в частта за осъждането на подсъдимия В. Г. за престъпление по чл. 213а, ал.3, т. 6 във вр. с ал. 1 от НК, като преквалифицирал деянието в престъпление по чл. 143, ал. 4, т. 1 във вр. с ал.1 във вр. с чл. 18, ал.1 от НК, за това, че на 22.08.2016 г. е направил опит да принуди Т. К. да извърши нещо противно на волята ѝ, като употребил за това заплашване и принудата е упражнена по отношение на лице частен съдебен изпълнител при изпълнение на службата му по образувано изпълнително дело, поради което и на основание чл. 58, б. „а“ във вр. с чл. 55, ал.1, т. 1 от НК го осъдил на една година лишаване от свобода. Оправдал подсъдимия Г. по първоначално повдигнатото обвинение по чл. 213а, ал. 3, т. 6 от НК. Направена е корекция в режима за изтърпяване на това наказание и по повод приспадането по чл. 59, ал. 1 от НК; в частта, относно наложеното на подсъдимия М. М. наказание за престъплението по чл. 144, ал. 3 от НК, като намалил същото до размера на една година лишаване от свобода, като е постановено изпитателния срок по чл. 66, ал. 1 от НК да се счита за определен за това наказание.

В останалата част присъдата е била потвърдена. Извършена е корекция относно приложението на чл. 59, ал.1 от НК, като е постановено приспадане от наложеното на подсъдимия Б. общо наказание в размер на четири години лишаване от свобода и времето, през което той е бил задържан под стража в хода на въззивното производство.

I. Преди всичко следва да се отрази, че част от възраженията, представени в протеста и в касационните жалби на подсъдимите, по същество разкриват собствената на касаторите оценка на доказателствените материали, като всяка страна съобразно осъществяваната от нея процесуална функция (по обвинение/защита) настоява определени доказателства и факти да бъдат интерпретирани само по начина, предложен в сезиращите документи. Така всъщност се аргументира оплакване за несъответствие между фактическите изводи на съда и събраните доказателства. Тоест, заявява се претенция за необоснованост на атакувания съдебен акт, независимо от обвързването на доводите с касационните поводи по чл. 348, ал.1, т.1 и т. 2 от НПК. Както многократно е

припомняно в съдебната практика, необосноваността, когато не е резултат на процесуални нарушения, е извън основанията по чл. 348, ал.1 от НПК за проверка на въззивния съдебен акт. Касационната инстанция не разполага с правомощия на основата на събраните по делото доказателства да формулира нови фактически изводи и свои констатации за доказаност, съответно недоказаност, на обвинението. Изключение е хипотезата на чл. 354, ал.5 от НПК, която е неприложима в разглеждания случай.

С оглед на тези уточнения доводите в тази насока, поддържани с протеста и жалбите на подсъдимите, не следва да се обсъждат извън контекста на претенциите за опорочена доказателствена дейност и за правилността на формирането на вътрешното убеждение на решаващия съдебен орган.

Касационната проверка не установи съществени нарушения на процесуалните правила, довели до опорочаване на вътрешното съдийско убеждение на решаващия второинстанционен съдебен състав. За да се произнесе по въззивния протест, по жалбите на подсъдимите и в правомощията си на инстанция по фактите, апелативният съд е провел обширно съдебно следствие, в рамките на което е извършен повторен разпит на голяма част от свидетелите, някои от подсъдимите са депозирали обяснения, допълнително е прието заключение на експерт, изготвил съдебно-графическа експертиза, приети са и множество писмени документи. По този начин предходната инстанция, спазвайки изискването на чл. 13 от НПК, е взела всички възможни мерки за разкриване на обективната истина.

II. По доводите, ангажирани с касационния протест за допуснати съществени процесуални нарушения при постановяване на атакувания съдебен акт.

Отправеният упрек, че съдът е нарушил, правата на държавното обвинение, тъй като не са съобразени доказателства от значение за обвинението, не намира подкрепа в материалите по делото.

Потвърденото с въззивната присъда оправдаване на подсъдимите по чл. 321 от НК се оспорва с твърдения, че показанията на свидетелите Т. З., С. М., свидетелите с тайна самоличност с № 210 и № 267, на Б. П., У. и К. М., А. и В. И., В. Г., Т. М., Л. М., обуславят извод, противоположен на този, направен от апелативния съд. Така поддържаното възражение при направените по-горе уточнения за обхвата на касационния контрол, дори и разгледано като претенция за порочен доказателствен анализ, довел до нарушаване на правилата за формиране на вътрешното убеждение на съда относно фактологията на престъпната дейност, остава неоснователно. Оплакването не държи сметка за подробните доказателствени и фактологични разсъждения на проверяваната инстанция, изложени на стр.100-148, съответно тези, свързани със случая „Плевенски хляб“ ООД - стр. 215 и сл. Всъщност, в касационния протест отново се възпроизвеждат аргументите на въззивния, на които апелативният съд е дал изчерпателен отговор. В тази връзка коректно втората инстанция е отбелязала процесуалните недостатъци при извършения от основния съд доказателствен анализ и последователно е отразила следващите се от това корекции. Доказателствените материали, относими към това обвинение, са оценени внимателно и са проверени съобразно изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК. В извършената процесуална дейност от апелативния съд не се установява игнориране или превратно тълкуване на доказателствените източници към каквито нарушения изглежда са насочени възраженията в допълненията на протеста, изброявайки показанията на цитираните свидетели.

Неоснователно се претендира, че не са оценени показанията на Т. З., Св. М. и на свидетелите с тайна самоличност с идентификационни номера 210 и 267

(анонимни свидетели). Точно обратното следва от мотивите на въззивната присъда. Въззивният съд е утвърдил заключението на първата инстанция, че прочитът на показанията на З. (служител на ГДБОП) не съдържат никакви споделени конкретни възприятия от обективната действителност, свързани с онези дейности, поставени в основата на обвинението за организирана престъпна група, както и по вменените на подсъдимите други престъпни посегателства. Не се оправдава и твърдението, че показанията на М. (инспектор ТС БОП-Плевен) са останали неоценени. Същите са били подложени на изричен коментар от гледна точка на формалната им допустимост и на тяхната достоверност. Правилно са третираны като годин доказателствен източник в частта им, съдържаща данни за лично възприети факти от свидетеля при изпълнението на служебните задължения. Ясно е заявена и позицията на съда защо не се цени споделената от М. оперативна информация.

Не са останали извън вниманието на предходната инстанция и показанията на анонимните свидетели. Показанията на анонимния свидетел № 210 наистина са ползвани от съда само частично. Точно е направено разграничението между споделените данни, които са плод на преразказ и слухове от тези, които са базирани на непосредствено възприети релевантни факти. Давайки различна трактовка на така съобщените от този свидетел две групи данни, съдът не е нарушил процесуалните правила. Показанията на другия споменат в протеста анонимен свидетел № 267 също не са пренебрегнати. От прочита на същите не се извлича претендираната годна доказателствена информация, извън обсъдената такава на стр. 143 от мотивите на присъдата, където се откриват разсъжденията на въззивния съд и отдаденото им доверие за конкретни факти, лично възприети от свидетеля. Към проверявания съдебен акт са неотнормими и забележките, че показанията на Б. П., на У. и К. М., на А. и В. И., на В. Г., на Т. М., на Л. М. не са получили съдебна оценка във връзка с обвинението по чл. 321 от НК. Показанията на визираните свидетели са обсъдени самостоятелно и в контекста на останалия доказателствен материал. Подложени са на сравнителен анализ, като изложените съображения в съдебния акт показват законосъобразен подход при тяхната оценка. Коректно са съпоставени всички детайли в издирване на конкретика, относима към обстоятелствата от обвинителния акт. Отделено е внимание и на производния характер на доказателствата, съдържащи се в част от цитираните показания, като при тяхната оценка съдът е следвал утвърденото разбиране за ролята им в наказателния процес (виж. напр. показанията на П., на вече споменатия анонимен свидетел № 210).

Всички събрани по делото доказателства и извлечените от тях факти за претендираното в протеста участие на подсъдимите в организирана престъпна група са обмисляни от апелативния съд и с оглед на законовите критерии по чл. 93, т. 20 от НК, в резултат на което обосновано е достигнал до извод, че обвинението по чл. 321 от НК не е доказано по изискуемия се от закона начин като основен критерий за постановяване на осъдителната присъда.

Макар и бегло, в протеста е отразено несъгласие с потвърденото от апелативния съд частично оправдаване на подсъдимия К. Б. по чл. 213а от НК, осъществено по отношение на свидетеля И., за квалифициращото обстоятелство, предвидено в ал.2, т. 5 на законовата норма - деянието да е извършено от лице по чл. 142, ал. 2, т. 8 от НК. Идентична е претенцията, поддържана и за подсъдимия В. Г. по отношение повдигнатото му обвинение за деяние по чл. 213а от НК, извършено спрямо свидетелката Т. К.. Като оставим на страна, че не са развити конкретни аргументи, подкрепящи това оспорване, възраженията са напълно несподелими.

Първо, трябва да се отбележи, че всички подсъдими са били оправдани по обвинението по чл. 321 от НК за участие в организирана престъпна група с период на действие месец януари 2015 г. до 24.04.2017 г. Не е необходимо подробно да се аргументира и характеристиката на разглежданото квалифициращо обстоятелство по чл. 213а, ал.2, т. 5 от НК - престъплението да е мотивирано от една чужда престъпна воля и закононото разграничение при формулирането му „по поръчение или в изпълнение на решение на организирана престъпна група“. Конкретно, по отношение на оправдаването на подсъдимия Б. за посоченото обстоятелство същественото е това, че в хода на съдебното следствие, проведено пред основния съд, прокурорът е предприел изменение на обвинението по реда на чл. 287, ал.1 от НПК относно инкриминирания времеви период на изнудването (по обвинителен акт – неустановена дата през месец август 2015 г., а съобразно изменението – неустановена дата през месец юли-август 2013 г.). След изменението на обвинението съществува единствено това обвинение, с което се считат сезирани и по което следва да се произнесат съдебните инстанции. При така очертаните рамки на новото обвинение деянието по чл. 213а от НК се е оказало преди очертания с обвинителния акт период за съществуване на престъпното сдружение. Тоест, няма как извършеното от подсъдимия Б. деяние да е мотивирано от чужда престъпна воля, за да е налице претендираното с протеста наличие на разискваното квалифициращо обстоятелство.

Застъпеното виждане в протеста за неправилност на оправдаването на подсъдимия В. Г. относно същото обстоятелство, визирано в чл. 213а, ал.2, т. 5 от НК, очевидно не държи сметка за съдържанието на въззивния съдебен акт, който всъщност подлежи на проверка. Както вече се посочи по-горе, апелативният съд е упражнил правомощието си по чл. 337, ал.1, т. 2 от НПК и е изменил първоинстанционната присъда, като е преквалифицирал деянието по чл. 213а от НК в такова по чл. 143, ал.4, т. 1 от НК. В протеста не се съзират доводи, с които се атакува извършеното изменение на първоинстанционната присъда, а само се настоява, че въззивният съд неправилно е потвърдил оправдаването на този подсъдим вмененото му деяние по чл. 213а от НК да е осъществено при наличие на квалифициращия признак – извършено от лице по чл. 142, ал.2, т. 8 от НК.

В протеста се заявява несъгласие с позицията на апелативния съд за недоказаност на обвинението срещу подсъдимия Б. за извършено от него престъпление по чл. 143 от НК по отношение на свидетеля С. И.. Доказателствената дейност на въззивния съд във връзка с тази част на съдебния акт също не разкрива пропуски или нарушения, които да ограничават процесуалните права на прокурора. По същество в сезирания документ избирателно се цитират елементи от показанията на И., които се противопоставят на съдебния прочит и оценка за доказателственото им значение при изясняване конкретиката на фактическите обстоятелства, при които деянието е извършено. Приведеният аргумент в подкрепа на оспорването, че свидетелят е подал жалба на 09.06.2016 г. до компетентните органи поради упражнената спрямо него принуда, за да защити правата си по законовия ред, очевидно пренебрегва съдебните разсъждения, изложени в мотивите на присъдата. Показанията на И. в частта им, че е подал жалбата по повод на едно от поредните телефонни обаждания на подсъдимия към него, в който разговор са отправяни инкриминираните заплахи, не са пренебрегнати. Проверени са обстойно и посредством присъстващите по делото писмени данни в тази връзка - подадената жалба, насочена срещу друго лице (Г. Г.), извършените от компетентните власти проверки за действията на това лице по повод оплакването на свидетеля, предметени в съответните документи,

приложени по делото. От мотивите на обжалваната присъда е видно, че процесуално издържано тези данни са третираны като контролни факти, които макар и да нямат самостоятелно доказателствено значение свидетелстват за достоверността/недостоверността на други доказателствени материали, в конкретния случай коментиранията показания. Обстоятелството, че въззивният съд се е отнесъл с недоверие към свидетелстването на И. относно посочените обстоятелства, не е в нарушение на негово процесуално задължение, а приложеният подход при обсъждането им не търпи упрек. Способността на споделената от свидетеля информация да спомогне установяването на конкретни факти за релевантните моменти от събитията, интересуващи процеса, е обсъдена в мотивите на съдебния акт. В този аспект съдът коректно е отбелязал, че единственото телефонно обаждане от Б., уточнено от доказателствата и попадащо в инкриминирания период, е това, което според показанията на И. се е състояло в деня преди насрочения търг, тоест на 16.06.2016 г., но пак според кредитираните му показания тогава заплахи не са отправяни към него.

Заклучението на втората инстанция, че приведените в подкрепа на обвинителната теза доказателства, изводими от показанията на И., не създават сигурна и достатъчна база за постановяване на осъдителна присъда според изискванията на чл. 303, ал.2 от НПК, не е направено произволно. Основава се на обективна оценка на всички данни по делото, поради което и въззивната присъда не страда от заявените в протеста пороци от процесуален характер.

На следващо място, изразеното недоволство от потвърденото осъждане на подсъдимите Б. и Б. по чл. 215 от НК, вместо по повдигнатото обвинение за кражба по чл. 195 от НК и цялостното оправдаване на подсъдимия П. Х. по този пункт на обвинението, се обосновава с твърдения за неправилна оценка на показанията на свидетелите М., Р. и Т.. Споменатите в протеста установени факти, изводими от показанията на цитираните свидетели - за собствеността на детското съоръжение и другите вещи, мястото, където те са били използвани от М. и Р., възприятията на Т. по докарването им в склада, не са игнорирани от предходните инстанции. Обсъдени са задълбочено, оценени са по действителното им съдържание и принос за истинно установяване на фактологията, като наред с останалите доказателства по делото са получили и съответната правна интерпретация. Вярно е заключението на апелативния съд, че обвинителната теза за извършена кражба е страдала изначално от липса на доказателства за действия на тримата подсъдими или на някой от тях, по отнемане на инкриминираните вещи.

Неоснователни са възраженията срещу оправдаването на подсъдимия Б. за извършени от него престъпления по чл. 144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК на 22.04.2017 г. по отношение на И. Д. и на неустановена дата през 2011 г. по отношение на К. К., както и срещу оправдаването на подсъдимия И. С. за извършено от него престъпление по чл. 144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК по отношение на И. И..

Извън общата претенция, че доказателства, подкрепящи обвинителната теза се съдържат в показанията на Д., К. и И., не се изтъкват доводи в насока на оспорване на дадения от решаващия съдебен състав мотивиран прочит на доказателствената съвкупност, относима към тези обвинения срещу подсъдимите Б. и С.

При самостоятелен анализ на показанията на К., депозираны от него в разпитите от двете фази на процеса, апелативният съд е утвърдил крайното заключение на първата инстанция, че изложената фактология в обвинителния акт е останала доказателствено необезпечена. Съдебните инстанции са отчели действителното съдържание на изречените от подсъдимия Б. реплики към

свидетеля и вложеният в тях смисъл, обусловили и извода за обективна несъставомерност на деянието. Допълнително изложените в съдебните мотиви разяснения, че престъпното посегателство по отношение на К. би могло да се подведе под нормата на чл. 144, ал.1 от НК, което съобразно чл. 161, ал. 1 от НК се възбужда по тъжба на пострадалия, и за неприложимостта на института, визиран в чл. 287, ал. 5 от НПК в конкретната процесуална ситуация, не се оспорват от касатора, поради което не подлежат на касационно обмисляне.

Възраженията за неправилна оценка на показанията на свидетеля Д. от разпита му в досъдебното производство пред съдия относно събитията за случилото се на 22.04.2017 г. на стадиона в гр. Плевен, не отговаря на процесуалната действителност. Всъщност, от кратките разяснения в протеста по повод това обвинение срещу Б. става ясно, че недоволството е от съдебните аргументи, изложени на стр. 99 от мотивите за несъставомерност на деянието по чл. 144, ал. 3 от НК. Затова и поддържаният довод, представен в подкрепа на основанието по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК за неправилна оценъчна дейност, не разкрива проблем от процесуално естество, а от материалноправно, за което в съдебния акт са изложени достатъчно аргументи, разкриващи характеристиката на престъпното посегателство и защо установените факти не могат да получат претендираната правна оценка.

Показанията на свидетеля И. И., свързани с обвинението по чл. 144, ал. 3 от НК срещу подсъдимия С., също са счетени за неправилно оценени, макар да се признава за съдържащите се в тях противоречия. Тези възражения са неоснователни, защото анализът и оценката на коментираното доказателствено средство са подчинени на всеобхватна съпоставка с всички установени по делото обстоятелства. Въззивният съд не търпи упрек за проявената вискателност при проверката на показанията на И., които несъмнено са били определящи за обвинението срещу подсъдимия. В отговор на въззивните възражения със същата насоченост, съдът последователно и прилежно е подчертал, кои са факторите, поставящи под съмнение надеждността на свидетелските показания на И.. Тези разсъждения обяснимо са подминати в касационния протест, а именно те са обусловили отказа на апелативния съд да ги оцени като източник на несъмнени доказателствени факти в подкрепа на обвинението, поради което е потвърдил оправдаването на подсъдимия С..

Във връзка с оспореното оправдаване на подсъдимия Д. З. по повдигнатото му обвинение по чл. 213а от НК се излагат доводи в две насоки. С позоваване на разпоредбата на чл. 203, ал. 3 от НПК се счита, че разпитът на свидетеля С. Н. в досъдебното производство, проведен от разследващ полицай и депозираните показания, са запазили своята процесуална стойност, поради което неправилно са били изключени от апелативния съд. Втората насока на оплакването се аргументира с твърдения за неправилна оценка на показанията на този свидетел от съдебната фаза пред основния съд. Първо, разискваният процесуален проблем е бил предмет на изследване както в съдебната практика, така и в правната доктрина (виж напр. решение № 80/05.09.2022г., П н.о. и цитираните там други съдебни актове на ВКС; Чинова, М. „Досъдебното производство по НПК“, 2013 г., стр. 71-72, също стр.309-310). Вложеният смисъл от законодателя в чл. 203, ал.3 от НПК може да се изведе и при сравнение на предходното съдържание на процесуалната норма и от мотивите към ЗИД НПК (публ. ДВ, бр. 32/2010г.), които показват търсената цел на предлаганата нова редакция - „избягване на всякакво съмнение, че при промяна в компетентността или при замяна на един разследващ орган с всеки

друг, извършените действия по разследването и другите процесуални действия запазват процесуалната си стойност“.

В разглеждания случай отстраняването на коментираните свидетелски показания от ценимия доказателствен материал няма определящо за изхода на делото значение, защото и при приемане на тезата за приложимост на чл. 203, ал. 3 от НПК позицията на апелативния съд за необходимост от оправдаването на подсъдимия е изградена върху доказателствени и процесуални аргументи, но на друга основа. Затова доводите в протеста се обосновават и с твърдения, че пред основния съд свидетелят С. Н. е пресъздал по идентичен, както на досъдебното производство начин, данните за инкриминираното деяние, вкл. и за неговото времеизвършване. Следователно, самото изключване на показанията, депозирани в разпита от досъдебното производство, не засяга същината на атакувания съдебен акт, за да бъде оправдано искането за неговата отмяна поради допуснато нарушение на чл. 203, ал. 3 от НПК.

Доводът за неправилна оценка на показанията на Св. Н., съчетан с фрагмент от съдържанието им, че деянието е извършено преди 7- 8 години, считано от датата на съдебното заседание (23.11.2018г.), са интерпретирани в сезирация документ като съвпадащи с времевата характеристика на повдигнатото обвинение. Всъщност, отказът на предходната инстанция да даде преимущество в доказателствения процес на тези показания е разчетен в протеста като игнориране в разрез с нормата на чл. 14 от НПК на изводимите от тях данни. Прочитът на съдебните мотиви показва, че второстепенният съд е проверил правилността на невлязлата в сила присъда и е извършил собствен анализ, обхващащ всички относими доказателствени източници, като не е оставил без внимание и посочения детайл от показанията на Св. Н.. Извършеното оценъчно третиране на доказателствената съвкупност, включваща освен показанията на Св. Н., също и тези на Ч. Н. и на Б. Л., е подчинено на изискванията за всеобхватно изследване и критичен подход при обсъждане на тяхното съдържание. Съдът убедително е защитил тезата си, че надежден информационен източник са показанията на Ч. Н. и е изложил своите аргументи защо именно те са послужили като сигурна доказателствена основа по отношение на времевите рамки на инкриминираното деяние и отделните обстоятелства, както и фактологичната им подредба. Отдаденото им съдебно доверие логично е продиктувано и от това, че с оглед на пряката професионална ангажираност на свидетеля с осъществяването на медицинската практика той точно посочва периодите, през които клиниката се е намирала на съобщените от него адреси. Правилна е преценката за относимостта и действителното доказателствено значение на споделеното от Ч. Н., че медицинската му клиника е била разположена на бул. „Арсеналски“, гр. София, в периода 2011 г. до месец април 2012 г., защото през 2010 г. нейното местонахождение е било на ул. „Златовръх“. Така установените данни са дали основание на втората инстанция да приеме за опровергана фактичката констатация на основния съд, че деянието, предмет на обвинението по чл. 213а от НК, е извършено през месец декември на 2010 г., както се е претендирало с обвинителния акт. При процесуално издържан преглед на всички материали по делото решаващият съдебен състав е направил заключение за доказателствена необезпеченост по отношение на времето на извършване на деянието, съществен елемент на обвинението както във фактически, така и в правен аспект. По делото не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да доведат до съмнителност на оправдателните изводи на съда, поради което по отношение на

постановената присъда не могат да се приложат последиците от касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК.

Отделно от казаното, апелативният съд е отбелязал присъствието и на друг недостатък на обвинителния инструмент поради несъответствие между неговата обстоятелствена част и диспозитив относно самоличността на пострадалото лице (С. Н.). При излагане на фактологията неправилно той е назован многократно като „Ч. Н./Ч. Нинов“, докато в диспозитива името му правилно е изписано. Въпросът дали това нарушение съществено ограничава правото на защита на подсъдимия или има формален характер не изисква нарочно обсъждане предвид резултата от проверката.

В заключение, въззивният съдебен акт не страда от твърдените в протеста пороци от процесуален характер, позволяващи ревизия на атакувания съдебен акт по касационен ред. Не се открива такава възможност и по отношение на довода за неспазване на материалния закон, който се обосновава единствено с аргументите, изложени за процесуалните нарушения. Поддържано само като резултат от тези нарушения касационното основание на чл. 348, ал.1, т. 1 от НПК е неотнормимо към проверявания съдебен акт. В протеста не се изтъкват доводи във връзка с третото от касационните основания – несправедливост на наложените на подсъдимите наказания.

III. По касационните жалби на подсъдимите К. Б., И. Б., В. Г. и М. М..

В касационната жалба на подсъдимия К. Б. и допълненията към нея по повод потвърденото му осъждане по чл. 213а, ал. 1 от НК се настоява, че на част от доказателствените източници е придадено съдържание, което те нямат. Конкретната насоченост на възраженията е към показанията на свидетелите Пл. Г. и Вл. Л., които според касатора опровергават обвинителната теза за отправени заплахи към свидетеля И. на състоялата се среща между него и подсъдимия Б..

Не може да бъде споделено становището за съществено нарушение на процесуалните правила, базирано върху оспорване на оценката на въззивния съд за ненадеждност на показанията на цитираните свидетели. Предходната инстанция не е допуснала превратно третиране на информацията, съобщена от Л. и Г., и екзактно е изложила съображенията си защо не я кредитира. Показанията са обсъдени задълбочено и са отхвърлени чрез прецизен разбор на качествените им характеристики, съдържащите се в тях взаимно изключващи се детайли, алогичност на описаните събития и спомени за случилото се, оценени и през призмата на проявена пристрастност на разпитваните. Лишен от основание е упрекът към оценката на показанията на свидетеля И.. Преди да се обвърже с извод за обективността им съдебният състав е анализирал тяхната логическа последователност, конкретност, безпротиворечивост при възпроизвеждане на релевантните моменти от протеклия инцидент. В съдебния акт убедително е мотивирана позицията, че доверие заслужава свидетелстването на И., а не това на Л. и Г., и е даден изчерпателен отговор на възраженията на защитата срещу доказателствените разсъждения на първата инстанция.

Във връзка с осъждането на подсъдимия по този пункт от обвинението в едно от допълненията към жалбата се коментира наличието на постановление на прокурор от 24.09.2013 г., с което е постановен отказ от образуване на досъдебно производство за инкриминирания случай. Втората инстанция е обсъдила значението на това постановление през призмата на чл. 24, ал.1, т. 6 от НПК. Сега касаторът се противопоставя на съдебните разсъждения с твърдения, че не е повдиган въпрос за нарушаване на чл. 24, ал.1, т. 6 от НПК.

В съдебните прения пред въззивния съд защитникът е настоявал, че неотмененото по реда на чл. 200 от НПК постановление за отказ да се образува досъдебно производство обуславя невъзможността да се повдига обвинение за същите обстоятелства. Така изтъкнатите аргументи на практика са насочвали към възражения за нарушение на правилото „ne bis in idem“. Всъщност, именно това е подлежало на проверка, защото е от съществено значение за редовността на процеса срещу подсъдимия по отношение на обвинението по чл. 213а от НК. Затова и на тази плоскост въззивният съд е разсъждавал, приемайки, че постановлението за отказ да се образува наказателно производство не е сред актовете, които има предвид чл. 26, ал.1, т. 6 от НПК, че този прокурорски акт не се ползва с формална и материална законна сила (виж в този см. и решение № 60160/06.10.2021 г., I н.о.). Отделно, в съдебния акт е подчертано и това, че няма данни дали коментираното постановление е било съобщено на пострадалия за упражняване правото на жалба съгласно чл. 213 от НПК, действал към момента.

На следващо място, възразява се в допълнението към жалбата, че за осъждането на подсъдимия Б. по чл. 144, ал. 3 от НК не са събрани доказателства, извън протокола за разпит на пострадалия свидетел И. Д. от досъдебното производство. В тази връзка е заявено становище, че осъдителната присъда не може да почива само на показания, дадени по време на подготвителната фаза на процеса. Изтъква се и пренебрегване на изявленията на същия свидетел в съдебния процес.

Възраженията са неоснователни. Застъпеното виждане, че осъдителната присъда не може да се основава само на депозираните свидетелски показания в хода на досъдебното производство би имало значение, ако те са били приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК, в които случаи процесуалният закон е въвел забрана - чл. 281, ал. 8 от НПК. Такъв проблем не стои по делото, защото свидетелят Д. в хода на досъдебната фаза е бил разпитан по реда на чл. 223 от НПК, а показанията му са приобщени на основание чл. 281, ал.1, т. 2, пр. 2 от НПК.

Показанията на Д. от двете фази на процеса са били подложени на критичен анализ, в резултат на което е направена и констатацията, че между тях не се наблюдава съществена промяна. И преди да се приложи процедурата по чл. 281 от НПК за приобщаване на депозираните от него показания пред съдия в досъдебното производство, свидетелят е разказал, че такава среща се е състояла и при нея е имало пререкание, че Б. не е бил сам, а с някакви хора, както и че тогава е заявена претенцията за оттегляне от футболния отбор на гр. Плевен. Изтъкнатите детайли от показанията на Д. в съдебната фаза не са убягнали от вниманието на апелативния съд. Надлежно са обсъдени и обосновано е прието, че изявленията са поднесени уклончиво и не се вметват в логиката на показанията от досъдебното производство, потвърдени от свидетеля след прочитането им. Всички аспекти на свидетелстването на Д. са изследвани, поради което и претенцията за едностранчивост при тяхната оценка е неоснователно. Лишено от основание е и твърдението, че съдът вероятно е „объркал“ двете деяния, за които е свидетелствал Д. – случилото се на бензиностанция „Шел“ в гр. София през 2011 г. и това на стадиона в гр. Плевен на 22.04.2017 г. Последователното отразяване на фактическите обстоятелства в съдебния акт не разкрива подобен порок. В показанията си свидетелят Д. ясно е разграничил двете събития и е дал подробни сведения за всяко едно от тях, описвайки ясно придружаващите Б. лица при срещата им на бензиностанцията, която информация е в основата на приетата фактология. Взето е отношение и по доводите на защитата за правната трактовка на възприетите факти. Предходните инстанции са съобразили принципните

постановки в ТР №53/18.09.1989 г. по н.д.№47/1989 г., ОСНК и съдебната практика относно обективните и субективни елементи на престъпния състав по чл. 144, ал.3 от НК. Даден е мотивиран отговор и на сега поддържаното възражение, че инкриминираните реплики не биха могли да предизвикат основателен страх у Д., тъй като са отправени от Б. на публично място и при налично видеонаблюдение. Несъмнено, при преценката на този момент от обективна страна на престъпния акт се взема предвид обстановката, начинът, по който е отправена закана и пр. В разглеждания случай споменатото видеонаблюдение не изключва отправената закана да създаде възможност за възбуждане у жертвата на основателен страх, като се има предвид обстановката, при която се е развил инкриминирания инцидент – в момента на изричане на закана Б. е придружаван от множество лица, оприличени на охранители и демонстриращи силово превъзходство над Д., който е бил сам.

Основните процесуални възражения в жалбите, подадени от името на подсъдимите Б. и Б., развити в допълненията към тях, с които се оспорва осъждането им по чл. 215, ал.1 от НК, могат да бъдат разгледани едновременно, защото в преимуществената си част съдържат еднакви аргументи.

И в двете жалби се поддържа претенция за незаконосъобразно осъждане на двамата подсъдими с първоинстанционната присъда по чл. 215, ал.1 във вр. с чл. 20, ал.2 от НК при повдигнато срещу тях обвинение по чл. 195 от НК, без надлежно изменение на обвинението от прокурора по реда на чл. 287 от НПК.

Възраженията са неоснователни. Твърдения с идентично съдържание за нарушаване на чл. 287, ал.1 от НПК са поддържани и пред въззивната инстанция, разгледани са детайлно и законосъобразно са били отхвърлени. Съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението би имало, ако фактическите обстоятелства, на които е основано осъждането не се съдържат в обвинителния акт, но имат определящо значение за фактическия състав на престъплението. В разглеждания случай действията на подсъдимите по отношение на инкриминираните вещи, предмет на предходно противоправно посегателство, (транспортиране до ползван от Б. склад, разполагане им в обособеното вътре помещение, проявеното от тях усърдие по ограничаване на достъпа до него), са включени като факти в обстоятелствената част на обвинителния акт, надлежно са им били предявени, съответно те са се защитавали по тях. Тези факти от обвинителния акт разкриват престъпното въздействие върху предмета на посегателството, изразило се в неговото укриване и позволяват изменение на правната квалификация на деянието в по-леко наказуемото престъпление по чл. 215 от НК и без намеса на прокурора по реда на чл. 287, ал.1 от НПК, тъй като не е налице съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението.

Извън казаното, в допълнение следва да се посочи, че осъждането по чл. 215 от НК, макар и да е извършено едва с присъдата на основния съд, подсъдимите лица на имали достатъчна възможност да се подготвят и да проведат защитата си срещу преквалифицираното деяние при обжалването пред всяка от следващите съдебни инстанции – първо пред въззивния съд, който е инстанция и по фактите, а после и пред касационния съд. В този смисъл правото на касаторите да бъдат подробно информирани за естеството и причините за обвинението срещу тях, за да подготвят защитата си, не е ограничено.

В допълнението към жалбата на подсъдимия Б. се навежда довод за допуснато процесуално нарушение от категорията на абсолютните - частична липса на мотиви. Според касатора не е даден отговор на защитните възражения, свързани с липсата на данни за „знание, че посочената купеста найлонова маса е именно батут и че той е бил предмет на престъпление.

В случая не е нарушено правото на подсъдимите на мотивирано решение. Втората инстанция е осъществила цялостна проверка на правилността на оспорената първоинстанционна присъда, на нейната фактическа и правна обосновааност. Обективният прочит на въззивния съдебен акт показва, че апелативният съд обстойно е аргументирал тезата си да потвърди осъждането на подсъдимите Б. и Б. за извършено от тях престъпление по чл. 215, ал.1 във вр. с чл. 20, ал.2 от НК, основавайки се на събрани и проверени по надлежен начин доказателства. Поставените на вниманието му съществени възражения и доводи на страните са получили подробни отговори и ясно са посочени основанията, въз основа на които всяко от тях е било преценено като неоснователно. Изводите за връзката на подсъдимия Б., а и на подсъдимия Б., с инкриминираните вещи и тяхното поведение по укриването им са формирани в точно съответствие с информацията от преките и косвени доказателства, намерили пунктуален израз в постановения съдебен акт (стр. 173-174 от мотиви). Идентичността между отнетата от владението на М. вещ - надуваемо детско съоръжение (батут), и тази, укрита в ползвания от подсъдимия Б. склад, е безспорно установена. В тази насока съдът се е позовал не само на показанията на свидетелите М. и Р., но и на данните при извършеното претърсване и изземване в склада, където освен надуваемия батут са открити и други вещи и документи, ползвани от свидетелите при осъществяване на търговската дейност, свързана с експлоатацията на това съоръжение. Описанието на вещта „купеста найлонова маса“ , дадена от свидетеля Т., възприел част от действията на подсъдимите по укриването ѝ, не само не опровергава изводите на съда, а на практика ги потвърждава. Именно с такава характеристика е била оприличена и откритата в склада вещ от свидетелите, присъствали като поемни лица – „купчина мушама“, „найлон“ и прочие. Неоснователна е претенцията, че съдът не е дал отговор на доводите за отсъствие на данни, обусловили „знание“, че инкриминираните вещи са били предмет на престъпление. Макар и не съвсем ясно формулирано, възражението очевидно има предвид изискуемия се субективен елемент на престъпния акт. На тези доводи въззивният съд е противопоставил редица обстоятелства, указващи на налично предположение в представите на дейците за неправомерния произход на вещите. Препращането към стр. 181 от мотивите на въззивния съдебен акт не внася съмнение в разсъжденията на съда относно субективната страна на престъплението, за което са осъдени Б. и Б.. Коментираният абзац, въпреки известна неточност в изказа, е свързан с позицията на съда, че вещното укривателство е престъпление, което може да се осъществи с пряк умисъл, а предполагагането, че укритата вещ е била предмет на престъпление или общественоопасно деяние, не оказва влияние върху формата на вината.

С оглед на казаното твърденията в жалбата за липса на отговори по защитните възражения е неоснователно, защото изложената от въззивния съдебен състав аргументация в пълна степен отговаря на стандарта по чл. 339, ал.2 от НПК и не лишава подсъдимите от възможността да разберат изразената съдебна воля по фактическите и правни аргументи на отговорността им по чл. 215 от НК.

В жалбата на подсъдимия И. Б. и допълненията към нея претендираното нарушение на материалния закон се подкрепя с доводи, че втората инстанция не е изложила конкретни съображения защо кредитира една група доказателствени източници, а други отхвърля, придружени с извадки от конкретни свидетелски показания, за да се онагледят основателността на претенцията за допуснати нарушения на чл. 14 от НПК. Така предложените доводи не могат да се причислят към съдържанието на чл. 348, ал.2 във вр. с ал.1, т. 1 от НПК. Независимо от не

съвсем точната формулировка на оплакванията и отнасянето им към съответния касационен повод, недоволството на касатора е ясно, но неоснователно.

Основният акцент на оспорването е поставен върху това, че осъдителните изводи за извършено от двамата подсъдими престъпление по чл. 215, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК се основават на показанията на свидетеля Т. от досъдебната фаза, които показания са били отречени от него в съдебната фаза на процеса. Неясно според жалбоподателя е как съдът в тази ситуация се е доверил на показанията от досъдебното производство.

Възраженията се неоснователни. Принципно фактът, че показанията на свидетеля са дадени устно и непосредствено пред решаващия съдебен орган в хода на съдебното следствие, сам по себе си не е достатъчен, за да се приемат за по-качествени (по-достоверни) и не задължава съдът да им отдаде предпочитание, когато те противоречат на споделената от същото лице информация в разпита му от предходната процесуална фаза. Съдът е свободен да прецени на кои от показанията да даде вяра, излагайки разумни съображения за избора си. В този аспект решаващите съдебни състави неоснователно са подложени на критика, защото прецизно са формулирали становището си защо не се доверяват на казаното от свидетеля в хода на съдебното дирене. Апелативният съд изчерпателно е изложил аргументите си, които са го мотивирали да подкрепи изводите на първата инстанция, като е извършил и собствена проверка свидетелските показания на Тонов, обмисляйки ги на основата на съпадащата и относима информация по останалия събран по делото доказателствен материал – показанията на Л., на М., на поемните лица, експертното заключение по видеотехническата експертиза, констатираните обективни находки, отразени в протокола за извършеното претърсване и изземване. В тази процесуална дейност на втората инстанция не са допуснати грешки, които да правят основателно оплакването за нарушаване на изискванията по чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК. Ползването на показанията на свидетеля Т. от досъдебното производство не нарушава справедливостта на процеса. Показанията са приобщени в откритото съдебно заседание и в присъствието на подсъдимите и тяхната защита, като е осигурена възможността те да разпитат свидетеля по съществуващото на прочетените показания и да ги оспорят.

Противно на мнението в жалбата, подробен анализ е направен и на приетата по делото видеотехническа експертиза, чийто предмет на изследване е запис от охранителни камери. Съдържанието на експертното мнение е коректно интерпретирано от съда, преди да възприеме възможността то да послужи в процеса на доказване както за проверка на показанията на Т., така и при формиране на решаващите съдебни изводи.

В подкрепа на оспорването е застъпено и възражение, че в нарушение на чл. 14 от НПК показанията на Л. Б. са третираны като „пряко доказателство“ относно лицето, ползващо склада, където са открити инкриминираните вещи. В жалбата освен цитираните показания на тази свидетелка, не са представени конкретни разяснения. Свидетелката е присъствала на извършеното действие по разследване - претърсване и изземване в посоченото помещение, като лице по смисъла на чл. 162, ал.1 от НПК – пълнолетен член на семейството на подсъдимия Б.. Нейните показания са свързани единствено с начина на провеждане на коментираното действие. В мотивите на съдебния акт споделената от нея информация за обстановката при влизането ѝ в склада, негово отключване, съответно кога поставеният катинар на вътрешното помещение (т.нар. гаражна клетка“) е бил разбит е обсъдена детайлно и при съпоставка с еднопосочните показания на свидетелите С., Г., А..

Апелативният съд е направил обективен разбор на всички събрани доказателства, относими към този пункт по осъждането на подсъдимите Б. и Б. и не е игнорирал или омаловажил доказателствената значимост на гласните доказателствени средства, нито е изопачил вложения в тях смисъл.

В касационните жалби, подадени от защитниците на подсъдимия В. Г. и приложените към тях допълнения и лични такива на подсъдимия, се оспорва изводът на съда за безспорно установяване на деянието и неговия автор, упреквайки предходната инстанция за необективност и едностранчивост, проявени при проверката на надеждността на показанията на свидетелката Т. К.. Настоява се за пренебрегнати от съда обстоятелства и за отсъствие на отговор в мотивите на присъдата на повдигнатите въпроси от защитата.

Възраженията са неоснователни. Те са изградени върху частични цитати от показанията на К. пред основния съд, без да се държи сметка за направеното от съда цялостно обсъждане на доказателствена съвкупност. Обяснимо се пропускат други детайли, съдържащи се в тях, както и че в рамките на посоченото съдебно заседание са приобщени и показанията на свидетелката, депозиращи в разпита ѝ пред съдия в хода на досъдебното производство поради липса на спомен за детайли от релевантните обстоятелства. След изслушването на протокола за разпит К. изцяло потвърдила отразеното в него. По този начин съдът е изключил конфронтация или противоречивост в данните, съобщени от свидетелката в хода на наказателното производство.

Съдържанието на мотивите на проверявания съдебен акт и оспореното гласно доказателствено средство не дават основание за извод, че фактическата обстановка е изведена по процесуално неизряден начин. Въззивният съд е използвал всички процесуални възможности за проверка на достоверността на показанията на К.. Направена е констатация за тяхната логичност, последователност във времето относно съществените моменти от събитията. Всички фактори, заявени от защитата, които биха могли да внесат съмнение в обективността на споделяната от К. информация – зависимост (манипулиране) от свидетеля И. И. по повод подадена от него искова молба срещу свидетелката, проявена недобросъвестност при свидетелстването ѝ заради подадена жалба срещу нея от майката на подсъдимия, са били подложени на обстоен коментар. Отхвърлени са с убедителни съображения, съпоставяйки във времеви план действията на посочените лица и подаването на жалба от К. до правоохранителните органи по повод инкриминирания случай (стр.253-255 от мотивите). Претенцията за съществено смислово разминаване при пресъздаването на К. на репликите, отправени към нея от подсъдимия Г. – „те бият“ или „ние бием“, обективно не са от естество да дискредитират нейните показания.

Цитираните в допълнението към жалбите фрагменти от мотивите на присъдата са извадени от контекста на съдебните разсъждения, че установените по делото факти разкриват обективните и субективни признаци на престъплението по чл. 143 от НК, а не на това по чл. 213а от НК, каквато е била поддържаната обвинителна теза. Последвано от подробно фактическо и правно обосноваване на приложимия материален закон. Предложените в допълнението към жалбата съждения какво би могъл да направи подсъдимият Г., ако е имал интерес да придобие имота, какъвто интерес той не е имал, принципната възможност да се обжалва оценката на имота и общо позоваване на нормите на ГПК, не допринасят за оспорването, защото касаят собствена преценка и създадени хипотези, а не за процесуален порок при интерпретацията на доказателствата и изведените от тях факти.

В личното на подсъдимия В. Г. допълнение към касационната жалба се претендира допускане на съществено процесуално нарушение чрез осъждането му за престъпление по чл. 143 от НК, съществено отличаващо се от подигнатото с обвинителния акт – това по чл. 213а от НК, без да се пристъпило към прилагане на разпоредбата на чл. 287 от НПК във въззивното производство. Твърди се, че с извършената от втората инстанция преквалификация на деянието се е достигнало до съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението, защото двете престъпления защитават различни обществени отношения – личността при принудата по чл. 143 от НК, съответно собствеността при чл. 213а от НК.

Действително, принудата е престъпление против личността и се отличава от престъпленията, свързани с използването на принуда, уредени в други глави от Особената част на НК, по груповия обект. При такива престъпления, в частност и при изнудването, посегателството срещу личността е необходима предпоставка за увреждане на собствеността. В отговор на твърденията за съществуващата разлика в обекта на защитата на посочените престъпления заслужава да се припомни и това, че непосредственият обект на изнудването по чл. 213а от НК има комплексен характер и включва два вида разнородни обществени отношения. Първо, изнудването по чл. 213а (а и по чл. 214 от НК) засяга отрицателно отношенията, които осигуряват на човека възможността процесите, в резултат на които се формира свободно волята му, да протичат нормално и в съответствие с представите за собствените му потребности. Второ, това престъпление застрашава отношенията, гарантиращи нормалното упражняване на правото на собственост. Първата част от непосредствения обект на изнудването е идентичен с този на престъпното посегателство по чл. 143 от НК, също засягащ отрицателно процеса на свободно формиране на волята на жертвата.

Предложеното виждане на касатора в конкретната процесуална ситуация по въпроса за изменение на обвинението е несподелимо. По-горе по повод жалбите на подсъдимите Б. и Б. вече се посочи, че съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението би било налице, ако основни факти от тези, на които е основано осъждането, са се оказали различни от описаните в обвинителния акт, изграждащи фактическото обвинение. В случая в обвинителния акт на стр. 10 са описани действията на подсъдимия Г. по противоправно мотивиране на К. към поведение, което тя не желае – да „направи по-тънка цена на имота“, да „прецакат банката“, „да мисли и да им даде съвет какво да направят, за да придобият имота на ниска цена“, въздействайки върху психиката ѝ чрез заплашване с бъдещо деяние, което е от естество да изложи на опасност нейното здраве. Нищо по различно не е установено и в съдебното дирене, като съдът е преценил, че доказателствата не обосновават обвинителната теза така реализираните действия на подсъдимия да са били предшествани, съпътствани или следвани от искане към К. да извърши твърдяното от прокурора имуществено разпореждане, имащо отношение към състава на престъплението по чл. 213а от НК. С това съдът не се е отклонил от описаните в обвинителния акт факти, защото се касае не за промяна на фактите относно инкриминираното деяние, а стесняване границите (отпадане на фактическо обстоятелство) на фактологията, описана в обвинителния акт. В случая едни и същи факти са изпълнили обема на обвинителната претенция и осъдителните изводи на съда. Ето защо не може да се приеме, че е било необходимо приложение на чл. 287, ал. 1 от НПК при това във въззивната процедура, което принципно е недопустимо. С извършеното от въззивния съд правно преквалифициране на фактите по обвинението, прилагайки закон за по-леко наказуемо престъпление без съществено изменение на обстоятелствената част на

обвинението, подсъдимият Г. не поставен пред ограничаване на процесуалните му права по смисъла на чл. 348, ал.3, т. 1 от НПК, в частност правото му на защита. Ангажираната отговорност на подсъдимия за опит по чл. 143 от НК не само че не е zlepоставило правните му възможности за защита, както се твърди в жалбата, но и е предопределило приложението на чл. 58, б. „а“ във вр. с чл. 55, ал.1 т. 1 от НК при определяне на дължимата се наказателна санкция за извършеното деяние.

В касационната жалба, подадена от защитниците на подсъдимия М. М. и представените допълнения към нея, се оспорва осъждането му по чл. 144, ал. 3 от НК. Доводите за допуснати процесуални нарушения, довели до незаконосъобразно потвърждаване на първоинстанционната осъдителна присъда са мотивирани с твърдения, че в съдебния акт не са упоменати доказателствата, върху които е изведена възприетата фактология, за отсъствие на задълбочена проверка на гласните доказателствени източници, като в нарушение на изискванията по чл. 14 от НПК съдът е отдал предпочитание на показанията на пострадалата В. П., пренебрегвайки обясненията на подсъдимия М. и показанията на свидетелите И., К., Г. от съдебната фаза.

Тези възражения са лишени от основания. Фактологията на инкриминираното деяние е подробно развита в мотивите на атакувания съдебен акт. На стр. 191 и сл. са изброени и обстойно изследвани поотделно и в общата им съвкупност всички доказателствени материали, въз основа на които са утвърдени фактическите констатации на първата инстанция по този пункт на обвинението, обогатени от апелативния съд и с разискване на конкретни детайли от тях. В тази насока не се открива претендираната непълнота в мотивировката на въззивния съдебен акт.

Неоснователни са доводите за липса на пълноценен анализ на доказателствената съвкупност поради проявена едностранчива и тенденциозна интерпретация на показанията на пострадалата В. П., В. В., Р. Е., Б. П, Р. М., на обясненията на подсъдимия М. и подкрепящите ги според касатора показанията на К., И. и Г.. Оспорването всъщност изразява недоволството от подхода на предходната инстанция при наличие на противоречие в доказателствените материали да кредитира с доверие онези от тях, които противостоят на обясненията на подсъдимия. Процесуалният закон не изключва възможността и в такава ситуация да се постанови осъдителен съдебен акт, стига да са спазени изискванията на чл. 13, чл. 14, чл. 107, ал.3 и ал. 5 от НПК.

Основното усилие на жалбоподателя е насочено към атакуване на изводите на съда за достоверна значимост на показанията на пострадалата В. П., които се определят като ненадеждни поради разликата в идентифицирането на подсъдимия Б. (в съдебно заседание, посочен с неговия прякор „К.“, а в досъдебното производство – като „оня“). Аналогични възражения са правени и пред предходната инстанция. Апелативният съдебен състав не само е проверил убеждението на предходния съд за достоверност на показанията на П., но отново ги е подложил на самостоятелен, детайлен анализ и съпоставка с останалите доказателствени източници, но това не е довело до разколебаване на изводите за обективност на информацията, съдържаща се в тях. В обжалвания съдебен акт логично нейните показания са свързани с данните, съобщени от свидетелите В. В. и Р. Е., очевидци на деянието и възприели конкретното съдържание на отправените реплики от подсъдимия. В тази връзка уместно апелативният съд е обсъдил и показанията на свидетеля Р. М., пред когото непосредствено след инцидента П. е пресъздала изречените от М. реплики, вкл. и по отношение идентификацията на лицето - „К.“.

Неоснователно е възражението, че единствено в показанията на пострадалата се съдържат данни за нейните негативни преживявания и страх, породени от застрашителните думи на М., както и за проявеното в досъдебното производство бездействие за попълване на делото с експертни мнения за емоционалното състояние на П.. Последно посоченият упрек очевидно е неотнормим към процесуалната дейност на съдебните инстанции, като и в жалбата е отчетено, че изслушването на такава експертиза в значителен период след деянието не би дало резултат. Данни за емоционалното състояние на пострадалата се съдържат и в показанията на свидетелите, присъствали на мястото на престъпния акт, както и в показанията на М., описал своите възприятия – „почти разплакана, разстроена, с треперещ глас“.

Поставеният акцент в жалбата, че свидетелят П. не се е „изплашил“ след съобщенията от съпругата му заканителни реплики, е без значение за съставомерността на деянието. Правилно апелативният съд е посочил, че той съвсем не е negliжирал ефекта на казаното от М. върху П., но го е възприел като обезпокоително и за него, защото веднага е сигнализиран компетентните органи за случилото се, тъй като е допускал инцидентът да е свързан със свидетелстването му във връзка с разследваната по това дело дейност за организирана престъпна група с участието и на подсъдимия Б..

Предходната съдебна инстанция не е проявила избирателност при оценката на доказателствата, тъй като е обсъдила и информацията, съобщена пред съда от свидетелите К. и И., на които се обръща внимание в жалбата, както и обясненията на подсъдимия М.. Апелативният съд е бил изчерпателен при излагане на причините, поради които е приел, че сочените показания не заслужават доверие в определени техни части, акцентирайки върху качеството и логичността на съдържащите се в тях твърдения. Отчетена е нагласата на тези свидетели да отричат в съдебната фаза познанието си за определени детайли от събитието, влизайки в противоречие с други споделени от тях данни. Опитът да представят отправените заканителни думи, застрашаващи живота на съпруга на П., като шега, закачка и част от речниковия фонд, използван при неформалните колегиални разговори, съдържащи понякога и вулгарни думи, онагледени в обясненията на М., е убедително отхвърлен във въззивния съдебен акт. Обоснован от доказателствата по делото е даден и отговор на защитната теза, че в тази неформална обстановка отправените реплики не биха могли да възбудят основателен страх у П.а, както и че те са имали само предупредително предназначение. Вербалната агресия, проявена от подсъдимия, е натоварена с достатъчен заплашителен заряд и е от естество да въздейства психически върху жертвата, всявайки у нея страх, че ще загуби съпруга си, който ще бъде убит и поради каква причина. Изречените думи са били шокиращи и за присъстващите свидетели, колеги на подсъдимия, и не биха могли по своето съдържание да се определят като добронамерено предупреждение от страна на подсъдимия.

Правно релевантно за съставомерността на деянието по чл. 144 от НК е не дали заплашеният действително се е обезпокоил в конкретния случай за безопасността на ближния си, а дали заканването обективно може да възбуди основателен страх. В тази насока във въззивния съдебен акт са изложени подробни аргументи.

IV. По доводите за явна несправедливост на наложените на подсъдимите К. Б., Ив. Б., В. Г. и М. М. наказания за извършените от тях престъпления.

Атакваният съдебен акт не подлежи на корекция и с оглед на третото от касационните основания, защото потвърдените и коригирани с въззивната присъда санкции са съответни на престъпленията и на личността на дейците.

В допълненията към жалбата на подсъдимия Б. се отправя искане за приложение на чл. 55 от НК, като се поставя акцент върху продължителността на наказателната процедура и уместно се припомня практиката на ЕСПЧ по приложението на чл. 6 от ЕКЗПЧОС.

Разумният характер на продължителността на производството трябва да бъде преценен в светлината на конкретните обстоятелства по делото и с оглед на критериите : сложност на делото, активността на компетентните органи, поведението на жалбоподателя. В разглеждания случай въззивният съд е отчел като обективен факт продължителността на наказателната процедура, но същевременно правилно е заключил, че това обстоятелство не следва да се обмисля като изключително смекчаващо такова, когато и най-лекото, предвидено в закона наказание, ще се окаже несъразмерно тежко. Освен несъмненото забавяне е налице и действителна сложност на производството – и от фактическа и от правна страна, тъй като предмет на делото е широкомащабна престъпна дейност, изискваща време за установяване на обективната истина.

Освен това, в рамките на въззивната процедура подсъдимият Б. се е отклонил от производството, а извършените действия от съда, вкл. и с инструментариума на международното сътрудничество, не са установили неговото местонахождение. Ето защо претендираното от касатора нарушение на разпоредбата на чл. 6 § 1 от ЕКЗПЧОС, макар и прието отчасти, не може да се уважи чрез рефлектиране върху определените му наказания лишаване от свобода за всяко едно от престъпленията, за които е бил признат за виновен. Справедливостта на наказанията е постигната, като всички смекчаващи обстоятелства, вкл. и времето от извършване на деянията до постановяване на съдебния акт, са били правилно оценени на фона и на отегчаващите, свързани с обремененото съдебно минало на подсъдимия и спецификата на престъпната дейност. Впрочем, именно прецизната оценка на обстоятелствата, значими за индивидуализацията на наказанието по отношение на всяко от извършените от подсъдимия престъпления, е довела до смекчаване на санкцията на пет месеца лишаване от свобода за престъплението по чл. 144, ал.3 от НК. Не са налице основания касационната инстанция да упражни правомощията си по чл. 354, ал.2, т. 1 от НПК в исканата от жалбоподателя насока.

Доводите, с които се обосновава явната несправедливост на наложеното на подсъдимия Б. наказание, се свързват с наличието на множество смекчаващи обстоятелства - изрядно процесуално поведение на подсъдимия, семейната и трудовата му ангажираност, както и че докато е изтърпявал най-тежката мярка за неотклонение „задържане под стража“, служителите в ареста не са полагали грижи за здравословното му и психично състояние.

Последно посоченото очевидно няма как за бъде отнесено към обстоятелствата, които имат значение за определяне тежестта на санкцията. Останалите изброени облекчаващи фактори не са пренебрегнати от апелативния съд и са получили справедлива оценка при отмерване на конкретния обем на дължимата се спрямо него наказателна принуда. Тези обстоятелства с установените от предходната инстанция характеристики по вид и тежест обаче не са многобройни по смисъла на чл. 55, ал.1 от НК. Освен това не е установена и пониска степен на обществена опасност на деянието и дееца, което да прави и най-лекото, предвидено в закона наказание несъразмерно тежко. С приложената

разпоредба на чл. 66, ал. 1 от НК е смекчена тежестта на наказателната репресия и е дадена възможност подсъдимият Б. да остане в обичайната си среда без да търпи неблагоприятията на затворническата изолация. Така като обем и начин на изтърпяване на наказателната санкция е в състояние да постигне целите на чл. 36 от НК и съответства на обществената опасност на деянието и дееца, поради което не е явно несправедлива и не предполага касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 3 от НК. Застъпените аргументи в жалбата относно приложението на чл. 88а от НК във връзка с настъпила реабилитация по предходно осъждане на Б. са получили отговор във въззивното решение.

Не може да бъде удовлетворено и алтернативното искане за намаляване на наложената санкция на В.Г.. При индивидуализацията на наказанието са били отчетени всички обстоятелства от значение за неговия размер, без едни от тях да бъдат надценени за сметка на останалите. Изброените в жалбата смекчаващи обстоятелства (трудова и семейна ангажираност) не са пренебрегнати от въззивния съд, адекватна оценка е дадена и на фазата на довършеност на деянието. Наред с тези обстоятелства съдът не е имал основание да пренебрегне като отегчаващ фактор сериозно обремененото минало на Г.. На практика наказанието е определено при условията на чл. 55, ал.1, т. 1 във вр. с чл. 58, б. а“ от НК в размер на една година лишаване от свобода под легалния минимум, предвиден от законодателя за престъплението по чл. 143, ал. 4 във вр. с ал.1 от НК. Обемът на наказателна принуда е адекватен на целите по чл. 36 от НК и не разкрива елементи на явна несправедливост по смисъла на чл. 348, ал.5, т. 1 от НПК, поради което не следва да бъде редуциран.

В жалбата на подсъдимия М. М. и допълненията не се изтъкват конкретни доводи във връзка със справедливостта на наложеното наказание. С извършената от апелативния съд корекция на наказанието до една година лишаване от свобода, същото е ориентирано към минималния в закона размер. Изпитателният срок по чл. 66, ал.1 от НК също е определен в минималния допустим по закон. Определената санкция лишаване от свобода по размер и начин на изтърпяване е в съответствие с целите, регламентирани в чл. 36 от НК, поради което не съдържа характеристиките на явна несправедливост, дефинирани с нормата на чл. 348, ал.5 от НПК.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал.1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА присъда № 260 000/29.04.2022 г., постановена по ВНОХД № 562/2019 г. от Апелативния специализиран наказателен съд – закрит.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.